

Laima Kota

Fragmenti, aforismi, izteicieni

Bibliotēkas plaukta izstāde «Rakstnieces liktenis un darbu pagriezieni» redzama bibliotēkas logos!

*Es arī sēžu kā auļojošā zirgā, turos
seglos un varu teikt – lai dzīvo dzīve!*

(L.Muktupāvela, “Totēmi”)

Latvieši neslīkst – sievietes pārvēršas par dzintara meitām, bet vīrieši par dzintara gabaliem.

(L.Muktupāvela “Totēmi”, 110.lpp.)

*Es jums teikšu tā, manas dāmas un kungi
Latvijā, plānvidū mūsējie ir izveidojuši tādu
musturīti, ka raibs gar acīm metas.*

Ozoli + liepas.

Stiprie + raženās

Bezgala čaklie + apbrīnojami izturīgās

Amatos izglītotie + skolās gājušās.

*Pacietīgie strādīgie + nenogurdināmi
izdarīgās.*

(L.Muktupāvela, "Šampinjonu derība", 245.lpp.)

Man bija būtiski vēstīt par to, kā latviešu kultūrā un dzīvē eksistē šis 20 gadu ilgais cikls: augšā – lejā, attīstība, plaukums un kritums, aizdomājos, ka divdesmit gadus ir kaut kāds plaukums, tad nāk karš, visu noslauka nost, tad atkal tie cilvēki cenšas kaut ko savākt. Arī pašlaik – divdesmit gadu laikā mūsu dzīve ir ļoti mainījusies, veikusi straujus pavērsienus...

(L.Muktupāvela, "Un es tieši gāju vārdu meklēt" (O. Vācietis) : 24 sarunas ar rakstniekiem, 143.lpp.)

Brienot cauri slapjajai zālei, mani pārņēma spējš prieks. Es iedziedājos, ļāvos izdomāt ko tādu, kas pārsteidza mani pašu pilnīgi nesagatavotu. Bez aizspriedumiem nonācu pie pārdrošākajiem secinājumiem... Kas liedz vismaz reizi gadā, kaut arī visīsākajā naktī, līdz rītam ļauties nenosodāmām dziņām – redzēt, dzirdēt, sajust.

L.Muktupāvela. "Patiesu dzīvesstāstu ducis", 63.lpp.

*Īstenībā visur durvis ir vaļā, un uz
lidostas tablo tālumi izskatās tik
pieejami. Tik aizsniedzami ar roku.
Pasaule, draudziņ, taču ir tava.*

(L.Muktupāvela, "Šampinjonu derība". 349.lpp.)

Pierakstīja domas? Pārprasīja grāmattirgotājs. Tāda drosmē var maksāt galvu. Katrs cita prātojumus var saprast citādi, un tad nudien ir beigas. Sadedzinās grāmatas, izsviedīs no bibliotēkām, sabiedriski paziņos par pasaules ķeceri, izdzīs no savējiem, ka nemetas.

(L.Kota "Cilvēks ar zilo putnu", 211.lpp.)

Es jau saprotu, ka valoda ir ļoti, ļoti bagāta, bet jāzina, kurā brīdī šo vai citu vārdu lietot, nu, tāpat kā mājās – mums katrai var būt naktskreklis, bet naktskreklu visur nevilksi.

(L. Muktupāvela, "Un es tieši gāju vārdu meklēt" (O. Vācietis) : 24 sarunas ar rakstniekiem, 149.lpp.)

Pēkšņi no vienas takas izauga divas. Kur jāiet? Kuras takas galā ir mājas? Abas ieraudzīja, ka koka zarā ielaižas divi putniņi un sāk dziedāt. Matilde izlēma, ka ies pa labo. Terēze piekrita. Kāpēc jāiet pa slikto taku? Tur putniņi ar saldajām balsīm pat nedzied.”

(L. Kota “ Matilde un Terēze jeb Kā būt Te, Tur un Citur”,
41.lpp.)

*Vēstures procesi atkārtojas. Ja zināms,
ka smilšu grauds ietver tuksnesi,
ūdenspile – okeānu, tad notikušu
civilizāciju dzīves modelis tomēr arī tiek
saglabāts – minimalizēta smilšu grauda
apjomos.*

(L. Muktupāvela, “Cilpa”, 107.lpp.)

*Ikviens māja dzīvo to dzīvi, ko tās
iemītņieki. Tā saglabā atmiņas par daļu
no cilvēces.*

(L.Muktupāvela, "Cilpa", 26.lpp.)

“Pat melojot cilvēks ir tas, kas viņš vēlas būt”, mēs skumji secinām. Sevi izpratušais būs sastapis sevi. Sabiedrība gan parasti gaida skandālus.

(L.Muktupāvela, “Totēmi”, 118. lpp.)

*Viņa, kas pie altāra bija solījusies būt
mūza, sen vairs nerakstīja dzejoļus.
Bērnišķība, viņa skumji teica. Dzejošana
jaunībā ir pašsaprotama. Kā masaliņas,
kā cūciņas. Slimojot vēlāk, diemžēl
paredzamas jau smagākas formas un
komplikācijas.*

(L.Muktupāvela "Totēmi", 199.lpp.)

*Rudzu maizei ir pabeigtības smarža.
Medus smaržo pēc mūžības, tas
nebojājas 1000 gadu. Kopš esmu Turcijā,
Jaunsudrabiņa “Baltās grāmatas”
varoņa kārums – svaigi kults, skalots
sviests, ko uz rudzu maizes ar zobiem
pastumj uz priekšu, - ir arī manējais*

(L. Kota, “Una” (Augusts, 2018), 18. – 19.lpp.